

Datum van
inontvangstneming

:

03/08/2022

Zaak C-409/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

21 juni 2022

Verwijzende rechter:

Apelativen sad Sofia (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

9 juni 2022

Verzoeker in eerste aanleg:

UA

Verweerster in eerste aanleg:

Eurobank Bulgaria AD

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Bij de Apelativen sad Sofia (rechter in tweede aanleg Sofia, Bulgarije) ingestelde hogere voorziening tegen het vonnis van de rechter in eerste aanleg waarbij is geoordeeld tot toewijzing van de tegen de bank ingestelde vordering tot betaling van (1) 982 000,00 EUR, als som van de bedragen die voortvloeien uit niet-toegestane betalingstransacties met de tegoeden op een rekening bij deze bank, (2) 1 182,40 EUR als vergoeding voor de vermogensschade die is geleden als gevolg van de verwijtbare niet-nakoming van een contractuele verplichting en (3) wettelijke verpagingsrente ten bedrage van 74 521,00 EUR.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Krachtens artikel 267 VWEU ingediend verzoek om uitlegging van artikel 4, punt 19, gelezen in samenhang met artikel 59, lid 1, en artikel 4, punt 23, van richtlijn 2007/64/EG.

Prejudiciële vragen

1. Is een volmacht krachtens welke de gemachtigde door middel van een betalingsopdracht namens de betaler een beschikkingsdaad ten aanzien van vermogensbestanddelen verricht een betaalinstrument in de zin van artikel 4, punt 23, van [richtlijn 2007/64/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 betreffende betalingsdiensten in de interne markt tot wijziging van de richtlijnen 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG en 2006/48/EG, en tot intrekking van richtlijn 97/5/EG]?

2. Maakt een apostille die door de bevoegde buitenlandse autoriteit is aangebracht overeenkomstig het Verdrag van Den Haag van 1961 tot afschaffing van het vereiste van legalisatie voor buitenlandse openbare akten deel uit van de authenticatieprocedure voor zowel het betaalinstrument als de betalingstransactie in de zin van artikel 4, punt 19, gelezen in samenhang met artikel 59, [lid] 1, van de richtlijn?

3. Kan de nationale rechter ervan uitgaan dat een betalingstransactie is toegestaan, dat wil zeggen dat de betaler met de verrichting ervan heeft ingestemd, wanneer het betreffende betaalinstrument (met inbegrip van een instrument waarbij een derde wordt gemachtigd om namens de betaler beschikkingsdaden te verrichten) in formeel (uiterlijk) opzicht regelmatig is?

Aangevoerde bepalingen van internationaal recht

Verdrag tot afschaffing van het vereiste van legalisatie voor buitenlandse openbare akten, gedaan te 's-Gravenhage op 5 oktober 1961 – artikel 2.

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en aangehaalde rechtspraak

Richtlijn 2007/64/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 betreffende betalingsdiensten in de interne markt tot wijziging van de richtlijnen 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG en 2006/48/EG, en tot intrekking van richtlijn 97/5/EG (hierna: „richtlijn”) – overwegingen 1 en 60, artikel 4, punten 19 en 23, en de artikelen 54, 59 en 86.

Arrest van 2 september 2021, CRCAM, C-337/20, EU:C:2021:671.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Grazhdanski protsesualen kodeks (wetboek van burgerlijke rechtsvordering) – artikel 591, lid 1, en artikel 596

Zakon za zadalzheniata i dogovorite (wet inzake verbintenissen en overeenkomsten; hierna: „ZZD”) – artikel 75, artikel 79, lid 1, en de artikelen 82 en 86

„Artikel 75. [...]

(2) De schuldenaar wordt van zijn verplichtingen ontslagen wanneer hij te goeder trouw een verplichting is nagekomen tegenover een persoon die op grond van ondubbelzinnige omstandigheden gerechtigd lijkt de prestatie in ontvangst te nemen. [...]

Zakon za platezhnite usluzhi i platezhnite sistemi (wet op de betalingsdiensten en de betalingssystemen) van 2009 (ingetrokken met ingang van 6 maart 2018, maar in de onderhavige zaak van toepassing) – artikel 51, leden 1 en 2, artikel 56, leden 1 en 2, en de artikelen 57 en 58

„Artikel 57. (1) In het geval van een niet-toegestane betalingstransactie betaalt de betalingsdienstaanbieder het bedrag van de niet-toegestane betalingstransactie onmiddellijk aan de betaler terug en herstelt hij, in voorkomend geval, de betaalrekening van de betaler in de toestand zoals die geweest zou zijn indien de niet-toegestane betalingstransactie niet had plaatsgevonden.”

Targovski zakon (handelswet) – artikel 422, lid 3

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Op 22 november 2017 hebben UA (verzoeker in eerste aanleg; hierna: „verzoeker”), als deposant (opdrachtgever), en Eurobank EFG Bulgaria AD (verweerster in eerste aanleg; hierna: „bank”), als depositaris (opdrachtnemer), te Sofia een overeenkomst betreffende een girorekening gesloten. Bij deze overeenkomst heeft de bank zich ertoe verbonden een voor onbepaalde tijd aan te houden girorekening in EUR op naam van verzoeker te openen en te beheren om betalingsdiensten aan verzoeker te verstrekken.
- 2 In het kader van zijn investeringsprojecten heeft verzoeker in totaal 999 860,00 EUR naar de rekening overgemaakt.
- 3 Op 6 februari 2018 heeft verzoeker de bank bezocht met het oog op een bankverrichting met de tegoeden op zijn rekening, maar een bankbediende heeft hem meegedeeld dat het saldo op zijn rekening slechts 16 000,00 EUR bedroeg.
- 4 Verzoeker verklaart hierover verbaasd te zijn geweest. Nadat hij om een verklaring had verzocht, heeft de bediende hem een bankafschrift van de boekingen op zijn rekening voor de periode vanaf de opening ervan op 22 november 2017 tot en met 6 februari 2018 overgelegd.
- 5 Uit het overgelegde bankafschrift heeft verzoeker opgemaakt dat een hem onbekende persoon met de naam MK zonder geldige machtiging van de rekeninghouder (die ontbrak omdat de rekeninghouder geen machtiging aan de betrokkene heeft gegeven) door middel van zes afzonderlijke

overschrijvingsopdrachten voor een totale waarde van 982 000,00 EUR beschikkingsdaden met de tegoeden op zijn rekening heeft verricht.

- 6 De bankbediende heeft aan verzoeker verklaard dat deze eenzijdige beschikkingstransacties zijn verricht door MK, die zich aan de bank had voorgesteld als verzoekers gemachtigde en die een volmacht van 1 december 2017 heeft overgelegd die was gewaarmerkt door een Italiaanse notaris (hierna ook: „notaris”).
- 7 Verzoeker zet uiteen dat de hem overgelegde „volmacht” niet door de volmachtgever is ondertekend, reden waarom hij (1) op 6 maart 2018 de onrechtmatige beschikkingsdaden met zijn tegoeden bij de bank heeft gemeld en terugbetaling van het bedrag heeft gevorderd, (2) op 8 maart 2018 een kopie van de melding aan de centrale bank van de Republiek Bulgarije heeft toegezonden en (3) een schriftelijk verzoek tot de notaris heeft gericht.
- 8 De notaris heeft hem geantwoord dat hij geen volmacht waarbij verzoeker MK heeft gemachtigd, heeft opgesteld of gewaarmerkt, dat de volmacht zeker „een vervalsing” is en dat hij de bank, in antwoord op haar verzoek van 20 februari 2018, daarvan in kennis heeft gesteld.
- 9 Op 4 februari 2019 heeft verzoeker een vordering tegen de bank ingesteld bij de Sofiyski gradski sad (rechtbank van de stad Sofia, Bulgarije; hierna: „Sgs”), die de vordering bij vonnis van 13 mei 2021 heeft toegewezen en die de bank heeft veroordeeld tot terugbetaling aan verzoeker van 982 000,00 EUR wegens de niet-toegestane betalingstransacties, alsmede tot betaling aan verzoeker van 1 182,40 EUR ter vergoeding van de door verzoeker geleden vermogensschade en van rente ten bedrage van 74 521,00 EUR.
- 10 Een van de punten van de motivering van de door de Sgs gegeven beslissing is dat de algemene regeling van artikel 75, lid 2, ZZD wegens de bijzondere bepalingen inzake de aansprakelijkheid van de bank in het geval van niet-toegestane betalingstransacties niet van toepassing is, zodat het voor de aansprakelijkheid van de bank irrelevant is of zij de betaling heeft verricht (de opdracht heeft uitgevoerd) op grond van ondubbelzinnige omstandigheden die het recht van de opdrachtgever bevestigen. De aansprakelijkheid voor de betreffende niet-toegestane betalingstransacties wordt doorgaans door de bank gedragen (artikel 57 van de ingetrokken wet op de betalingsdiensten en de betalingssystemen van 2009), tenzij de verrichting ervan berust op opzet of grove nalatigheid van de rekeninghouder; in dat geval wordt het bedrag van de betalingstransactie, ongeacht de hoogte ervan, niet aan de rekeninghouder terugbetaald. Naar het oordeel van deze rechterlijke instantie heeft de bank gesteld noch bewezen dat verzoeker zich op een dergelijke, met de betreffende gebeurtenissen in een causaal verband staande wijze heeft gedragen.
- 11 De bank heeft bij de verwijzende rechter hogere voorziening tegen het vonnis van de Sgs ingesteld.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 12 Verzoeker betoogt dat de bankbedienden onvoorzichtig en met grove nalatigheid hebben gehandeld doordat zij aan een persoon zonder vertegenwoordigingsbevoegdheid de mogelijkheid hebben geboden om beschikkingsdaden met de tegoeden op zijn bankrekening te verrichten. Aan de bank is een volmacht overgelegd die uiterlijk niet regelmatig was en die niet als behoorlijke machtiging had mogen worden aanvaard, aangezien een essentieel vereiste, namelijk de „ondertekening” ervan door de „volmachtgever”, ontbrak, zodat de bank had moeten weigeren om de zes betreffende bankverrichtingen uit te voeren.
- 13 De bank erkent dat verzoeker op 22 november 2017 haar kantoor heeft bezocht. Uit het toen gevoerde gesprek heeft de betrokken bankbediende opgemaakt dat verzoeker van plan was om bij beschikkingsdaden ten aanzien van de te openen girorekening gebruik te maken van een gemachtigde. Met het oog op de op de rekening te verwachten internationale verrichtingen en om verzoeker in staat te stellen de boekingen op zijn rekening op afstand te bekijken en te controleren zijn hem internetbankieren, sms-berichten en een bankkaart aangeboden, maar hij heeft alle drie deze opties geweigerd.
- 14 De bank betwist de uiteenzetting over de bankverrichtingen op verzoekers rekening niet en stelt dat verzoekers gemachtigde MK op 15 december 2017 haar kantoor voor het eerst heeft bezocht. Daarbij heeft MK aan de bankbediende het origineel van een op 5 december 2017 door de Italiaanse notaris gewaarmerkt afschrift van de volmacht van 1 december 2017 overgelegd. De authenticiteit van het afschrift was gewaarmerkt met een apostille en alle documenten waren door een beëdigd vertaler uit het Italiaans in het Bulgaars vertaald. De volmacht was specifiek (expliciet) en gaf de gemachtigde het recht om beschikkingsdaden met de tegoeden op verzoekers bankrekening te verrichten.
- 15 De bank preciseert dat MK bij elke overschrijvingsopdracht het originele afschrift van de volmacht aan de betrokken bankbediende heeft overgelegd.
- 16 De bank komt op tegen verzoekers verklaring dat hij verbaasd was toen hij op 6 februari 2018 ervan in kennis werd gesteld dat een gemachtigde de litigieuze geldovermakingen had verricht. In werkelijkheid heeft hij, nadat hem een afschrift van zijn bankrekening was overgelegd, op de vraag van de bankbediende wie om de overboekingen vanaf zijn rekening heeft verzocht, geantwoord dat deze door zijn gemachtigde MK zijn verricht. Verzoeker heeft de hem verstrekte informatie rustig in zich opgenomen en heeft de kopie van het originele notarieel gewaarmerkte afschrift van de volmacht waarmee MK zich heeft geïdentificeerd rustig doorgekeken.
- 17 Iets later op dezelfde dag is verzoeker naar het kantoor van de bank teruggekeerd. Hij heeft ten aanzien van het bankpersoneel evenwel nog steeds geen melding gemaakt van onregelmatigheden met de betalingstransacties waartoe MK opdracht

had gegeven, maar wilde alleen de volmacht herroepen en heeft daartoe eigenhandig een verzoek opgesteld.

- 18 Pas op 20 februari 2018 heeft verzoeker een bankbediende mondeling in kennis gesteld van een probleem met de overmakingen vanaf zijn girorekening, en op 6 maart 2018 heeft hij dat schriftelijk bij de bank gemeld.
- 19 De bank erkent dat zij op 20 februari 2018 bij de Italiaanse notaris navraag heeft gedaan over de vraag of de volmacht van 1 december 2017 naar behoren is neergelegd en ingeschreven in zijn register, of de notarieel gewaarmerkte kopie van de volmacht dezelfde rechtsgevolgen heeft als de volmacht zelf en of het maken van dergelijke afschriften overeenstemt met de normale praktijk. Daarbij heeft zij de notaris tevens een gescande kopie van het betreffende afschrift toegezonden. De notaris heeft slechts geantwoord: „Bijgevoegd document is EEN VERVALSING. Maak er geen gebruik van.”
- 20 Op 27 februari 2018 heeft de bank een schriftelijk verzoek gericht tot de adjunct-procureur van de Republiek Italië, die door middel van zijn handtekening het litigieuze notarieel gewaarmerkte afschrift van de volmacht met een apostille heeft gewaarmerkt. Het parket van het openbaar ministerie van Monza heeft bevestigd dat de betreffende apostille op 12 december 2017 is afgegeven, dat wil zeggen het heeft officieel bevestigd dat de „apostille op het afschrift van de volmacht geldig is”.
- 21 De bank komt tot de volgende conclusie: (1) het overgelegde document is een afschrift van de volmacht en niet de volmacht zelf en is derhalve niet door de volmachtgever ondertekend; (2) door middel van de apostille heeft de bevoegde Italiaanse autoriteit de authenticiteit van de handtekeningen en de stempels op de documenten bevestigd, zodat de notariële waarmerking van het afschrift van de volmacht, dat wil zeggen de authenticiteit van het document, is bevestigd en het afschrift van de volmacht in Bulgarije kan worden gebruikt; (3) de betreffende zes betalingstransacties zijn verricht ten gunste van een zogenoemde „putatieve crediteur”, en volgens een clause van de algemene voorwaarden van de overeenkomst, gelezen in samenhang met artikel 75, lid 2, ZZD, „is de bank niet aansprakelijk [...] voor krachtens een volmacht uitbetaalde bedragen en verrichte beschikkingsdaden, indien de bank niet schriftelijk in kennis is gesteld van de herroeping van de volmacht en zij, voordat zij de kennisgeving heeft ontvangen, te goeder trouw een bedrag heeft uitbetaald aan een persoon die op grond van ondubbelzinnige omstandigheden gerechtigd leek het bedrag in ontvangst te nemen”.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 22 De verwijzende rechter is van oordeel dat de richtlijn in het hoofdgeding van toepassing is. De ratio legis van de richtlijn is de totstandbrenging van een interne markt voor betalingsdiensten. Overeenkomstig de overwegingen 1 en 60 van de richtlijn is voor de afschaffing van de binnengrenzen in de Gemeenschap, ter

bevordering van het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal, harmonisatie van de werking van deze markt vereist.

- 23 Volgens de voor de nationale rechterlijke instanties bindende opmerkingen over de juiste toepassing van het Unierecht in punt 31 van het arrest van 2 september 2021, CRCAM, C-337/20, EU:C:2021:671, dient bij „de uitlegging van een bepaling van het Unierecht niet alleen rekening te worden gehouden met de bewoordingen ervan, maar ook met de context ervan en met de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt. Ook de totstandkomingsgeschiedenis van een Unierechtelijke bepaling kan relevante informatie voor de uitlegging ervan verschaffen.”
- 24 De verwijzende rechter merkt op dat in punt 41 van dit arrest wordt verduidelijkt dat artikel 86 van richtlijn 2007/64, met als opschrift „Volledige harmonisatie”, bepaalt: „Onverminderd [verschillende aldaar opgesomde bepalingen van de richtlijn] mogen de lidstaten, in zoverre deze richtlijn geharmoniseerde bepalingen bevat, geen andere bepalingen handhaven of vaststellen dan die welke in deze richtlijn zijn vervat.” In hetzelfde punt wordt overwogen dat „[d]e artikelen 58, 59 en 60 van deze richtlijn [niet] behoren [...] tot de bepalingen waarvoor artikel 86 de lidstaten bij de tenuitvoerlegging ervan speelruimte laat.”
- 25 In punt 45 van het arrest wordt gepreciseerd dat „[n]aast de bij richtlijn 2007/64 vastgestelde geharmoniseerde aansprakelijkheidsregeling voor niet-toegestane of foutieve transacties [...] een andere, op dezelfde feiten en grondslag gebaseerde aansprakelijkheidsregeling van nationaal recht enkel [kan] worden toegepast indien daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan de bij deze richtlijn vastgestelde regeling, noch aan de doelstellingen en het nuttig effect van deze richtlijn.”
- 26 Overeenkomstig punt 67 van het aangehaalde arrest „kan de betalingsdienstaanbieder aansprakelijk worden gesteld voor nalatigheid bij de uitvoering van een betalingstransactie indien het toepasselijke nationale recht hierin voorziet, met name wanneer hij niet heeft geverifieerd of de gebruiker zijn toestemming had gegeven voor deze transactie, voor zover een dergelijke nalatigheid aan een derde [...] schade heeft berokkend”.
- 27 Artikel 75, lid 2, ZZD regelt de rechtsfiguur van de nakoming ten aanzien van een putatieve crediteur, waarbij de schuldenaar wordt ontslagen van zijn verplichtingen wanneer hij te goeder trouw een verplichting is nagekomen tegenover een persoon die op grond van ondubbelzinnige omstandigheden gerechtigd lijkt de prestatie in ontvangst te nemen.
- 28 Indien de nationale rechter een zuiver grammaticale uitlegging overeenkomstig de bewoordingen van de richtlijn zou geven in plaats van een teleologische, logische en systematische uitlegging van de in de richtlijn neergelegde gronden waarop de betalingsdienstaanbieder in het geval van een niet-toegestane betalingstransactie van aansprakelijkheid kan worden vrijgesteld, namelijk dat de betaler de verliezen die uit niet-toegestane betalingstransacties zijn voortgevloeid met frauduleuze

bedoelingen of door de niet-nakoming van een of meer van zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 56 opzettelijk of met grove nalatigheid moet hebben veroorzaakt, zouden zich situaties voordoen waarin de betalingsdienstaanbieder, hoewel hij te goeder trouw heeft gehandeld (met inachtneming van de zorgvuldigheid van een oplettend koopman), volledig voor een verrichte niet-toegestane betalingstransactie aansprakelijk is.

- 29 In dit geval moet de betalingsdienstaanbieder, om van aansprakelijkheid te worden vrijgesteld, een gekwalificeerde vorm van schuld van de zijde van de betaler bewijzen, die opzettelijk (waaronder met frauduleuze bedoelingen) of met grove nalatigheid moet hebben gehandeld.
- 30 In de rechtspraak zijn evenwel gevallen bekend waarin de betalingsdienstaanbieder weliswaar te goeder trouw heeft gehandeld (met inachtneming van de grotere zorgvuldigheidsverplichting van een oplettend koopman, ter vervulling waarvan hij alle wetenschappelijke, technische, in de handel gebruikelijke en met de goede handelspraktijken overeenstemmende omstandigheden heeft gecreëerd om verliezen af te wenden), maar de betaler niettemin verliezen heeft geleden, hoewel hij niet met een gekwalificeerde vorm van schuld (opzettelijk, met grove nalatigheid of met frauduleuze bedoelingen) heeft gehandeld.
- 31 Juist in dergelijke gevallen zou de betalingsdienstaanbieder in het geval van een niet-toegestane betalingstransactie aansprakelijk zijn wanneer hij er niet in slaagt te bewijzen dat de betaler een verwijtbare onrechtmatige handeling heeft verricht.
- 32 Bijgevolg zou de betalingsdienstaanbieder het risico lopen aanzienlijke vermogensverliezen te lijden, ook al heeft hij te goeder trouw gehandeld en heeft hij alle nodige maatregelen getroffen die met de wettelijke vereisten en de goede handelspraktijken in overeenstemming zijn.
- 33 Hierdoor zouden te goeder trouw handelende betalingsdienstaanbieders bij hun ondernemersactiviteiten, meer bepaald bij het verrichten van betalingsdiensten, zelfs in de gebruikelijkste situaties buitengewoon voorzichtig zijn. Dat zou leiden tot vertraging van de betalingsprocedure of tot weigering van automatische afschrijvingen of betalingsopdrachten in het geval van formeel (uiterlijk) regelmatige betaalinstrumenten, wat in strijd zou zijn met de doelstelling van de richtlijn om het vrije verkeer van diensten en kapitaal te bevorderen.
- 34 Wat betreft de vereisten van artikel 86 van de richtlijn vraagt de verwijzende rechter zich af of het nationale recht, meer bepaald de regeling van artikel 75, lid 2, ZZD, kan worden toegepast wanneer de betalingsdienstaanbieder te goeder trouw heeft gehandeld en het hem overgelegde betaalinstrument formeel (uiterlijk) regelmatig is.
- 35 Uit het internationale rechtshulpverzoek van de verwijzende rechter volgt dat notarissen naar Italiaans recht afschriften van volmachten mogen waarmerken en dat zij dergelijke afschriften daartoe dienen te ondertekenen en te voorzien van

een stempel en een verklaring, met inbegrip van een officiële waarmerkingsverklaring (die voor de rechter materiële bewijskracht heeft) dat de afschriften overeenstemmen met de inhoud van het origineel („overeenstemmen met het origineel”). Ook de Bulgaarse wetgeving voorziet in een dergelijke notariële waarmerking.

- 36 De bank zet uiteen dat het in het hoofdgeding overgelegde document (de volmacht) een afschrift van de originele volmacht is en dat het is voorzien van een notariële waarmerking van de handtekening van de volmachtgever, namelijk van verzoeker, dat dit afschrift is uitgereikt door de bevoegde Italiaanse notaris en dat de omstandigheid dat het afschrift overeenstemt met het origineel door deze notaris is bevestigd.
- 37 De authenticiteit van dit afschrift van de originele notarieel gewaarmerkte volmacht is door de bevoegde autoriteit van de Republiek Italië, namelijk de adjunct-procureur, bevestigd door middel van een apostille overeenkomstig de regelingen van het Verdrag van Den Haag van 1961 tot afschaffing van het vereiste van legalisatie voor buitenlandse openbare akten.
- 38 Overeenkomstig artikel 2, tweede volzin, van voornoemd verdrag omvat de bevestiging van de authenticiteit van een akte door middel van een apostille de echtheid van de handtekening en de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld.
- 39 Juist door middel van deze akte (een origineel afschrift van de notarieel gewaarmerkte volmacht met apostille) heeft de persoon die beweerde verzoekers gemachtigde te zijn namens de rekeninghouder beschikkingsdaden ten gunste van derden verricht.
- 40 Aangezien deze volmacht de gemachtigde het recht geeft om namens de betaler beschikkingsdaden te verrichten, is het mogelijk dat dit document als „betaalinstrument” in de zin van artikel 4, punt 23, van de richtlijn moet worden beschouwd, aangezien het deel uitmaakt van de procedure waarvan de betalingsdienstgebruiker gebruikmaakt om een betalingsopdracht te geven.
- 41 Overeenkomstig artikel 54, lid 1, van de richtlijn is voor een toegestane betalingstransactie de instemming van de betaler noodzakelijk, hetgeen een bewijs veronderstelt wie de in de betalingsopdracht vervatte wilsverklaring heeft afgegeven (zogenoemde formele bewijskracht van het document). Dit houdt verband met de vaststelling van de authenticatie van de betalingstransactie (de procedure die de betalingsdianstaaanbieder in staat stelt het gebruik van het betaalinstrument te verifiëren, met inbegrip van de gepersonaliseerde veiligheidskenmerken). Overeenkomstig artikel 59 van de richtlijn berust de procedurele verplichting om te bewijzen dat de betalingstransactie geauthentificeerd was (de bewijslast) bij de betalingsdianstaaanbieder.
- 42 Indien de betalingsdianstaaanbieder het betaalinstrument (de regelmatigheid van de litigieuze volmacht krachtens welke de beschikkingsdaden met de tegoeden op

verzoekers rekening zijn verricht) heeft geauthentificeerd, zou de instemming van de betaler (in wiens naam de gemachtigde beschikkingsdaden heeft verricht die rechtstreeks van invloed zijn op de rechtssfeer van de girorekeninghouder) in deze context vaststaan en zouden de verrichte betalingstransacties zijn toegestaan in de zin van artikel 54 van de richtlijn.